

La meva història, d'Alba Zunzunegi Noguera

Sóc la Sia, tinc deu anys i visc amb en Jordi i la Neus. Viuen amb mi, però no són els meus pares.

Quan tenia set anys, vaig haver de marxar del meu país, Síria, a causa de la guerra. Vaig haver de caminar molt fins arribar a Europa, i un cop aquí em van adoptar. Recordo el dia que vaig haver de marxar de casa. A fora, al carrer, se sentien uns sorolls molt forts. Eren bombes que queien d'uns avions.

La meva mare, el meu pare, la meva germana i jo, vam sortir corrents de casa, i al cap de pocs minuts, una bomba va caure sobre casa meva i la va destrossar.

Ens trobàvem en una situació similar a les que poden sortir als teus malsons. Aquella situació que no saps què fer ni on anar, aquella situació que el que més desitges és desaparèixer.

Nosaltres no podíem desaparèixer, així que vam decidir marxar, marxar a qualsevol lloc, un lloc lluny de la guerra.

En aquell moment, vam començar un camí, en el qual no pensàvem tirar la tovallola. Vam caminar i caminar, i a cada passa que fèiem una llàgrima ens queia, pensant que segurament seria un dels últims moments que estaríem els quatre junts.

Al cap de nou hores vam decidir descansar i parar a dormir.

Malauradament, aquella nit, no va ser molt tranquil·la. Cap a les tres del matí, uns nois joves, d'una trentena d'anys, armats, van disparar al meu pare i el van matar. Quan em vaig despertar i vaig veure el meu pare... sagnant i mort...se'm va tallar la respiració. No em sortien les paraules, només em sortien llàgrimes dels ulls. Vaig abraçar la meva mare, li vam netejar la sang i el vam deixar al mig del camí amb una nota dient:

“A vegades, hem d'acceptar que algunes persones no puguin estar al nostre costat... però sempre estaran al nostre cor.”

No podíem quedar-nos allà plorant, perquè ens matarien a nosaltres, així que vam continuar el camí. El camí estava ple de sang i de persones mortes. Però el pitjor era que entre aquelles persones hi havia un munt de nens, nens petits, que per mala sort, també estaven morts.

Vam caminar unes set hores i finalment, vam decidir parar a dormir. Aquella nit, per sort, vam poder dormir unes hores. Però, al matí quan em vaig despertar, vaig veure que la meva mare havia desaparegut. Vaig pensar que havia anat al riu a rentar-se, però, quan al cap de dues hores encara no havia arribat, les coses em van quedar força clares. Algú havia matat la meva mare. Vaig estar plorant molta estona. I, com amb el meu pare, vaig escriure una nota dient:

“A vegades, hem d’acceptar que algunes persones no puguin estar al nostre costat... però sempre estaran al nostre cor.”

Vam continuar caminant jo i la meva germana Asha però, aquesta vegada teníem més por que abans. Teníem por, aquella por que no la pots vèncer de cap manera, només... desapareixent, com havien fet els meus pares i tota la gent del camí.

Vam caminar molt, i a la nit, vam continuar caminant, no pensàvem parar. Caminàvem en honor als meus pares i tota la gent que ho havia intentat, però malauradament, tampoc no ho vam aconseguir.

Vam caminar dies i dies, sense dormir i sense descansar. Finalment, vam arribar a una platja, on hi havia un munt de gent, avis, pares, nens... Al mar hi havia unes deu barquetes. Ni jo ni l’Asha sabíem perquè tothom volia pujar a les barquetes, però com tots ens vam posar a la cua. Vam esperar unes dues hores, i finalment, vam poder pujar a una barca. Vam pujar unes quinze persones. I vam començar un nou camí, el camí marítim. En el qual, també els quedava molt de temps. Vam estar sobre la barqueta uns deu dies, però quan per fi, vam veure una petita platja a l’horitzó, la barca va començar a fer bots fins que es va tombar.

Aleshores, vam haver d’arribar a la platja nedant, i com que la meva germana no sap nedar, es va... ofegar. Quan vam arribar i vaig adonar-me que faltava la meva germana, em vaig tirar a l’aigua i em vaig intentar ofegar. Per què volia

fer un camí sola, sense ningú i veient totes aquelles persones mortes, sagnant i plorant?

Volia morir. Vaig estar sota l'aigua uns dos minuts més o menys, però aleshores em va veure un noi, que ràpidament em va treure de l'aigua i em va tornar la respiració. Vaig vomitar una mica, però al cap d'uns cinc o sis minuts em vaig despertar. I quan vaig obrir els ulls vaig veure aquell noi que m'havia salvat la vida. Em va preguntar qui era, quants anys tenia, què feia allà i d'on eren els meus pares. Jo li vaig explicar tot, però després, li vaig preguntar jo, qui era, quants anys tenia i què feia allà. Em va explicar que es deia Ahmad, que tenia setze anys i que fugia de la guerra, com jo.

Com que també anava sol, vam fer junts el camí. Al cap d'una setmana, vam arribar a un camp de refugiats. Aleshores, uns nois molt simpàtics ens van donar roba, menjar i un lloc per dormir. Allà, vaig conèixer l'Anna, una noia voluntària, que em va preguntar si volia trobar als meus pares. Jo li vaig explicar que estaven morts i que havia fet aquell camí amb l'Ahmad.

Em va dir que li deixés deu dies i que intentaria aconseguir-me una nova família. I així va ser, al cap de deu dies va tornar amb uns nous pares. Em van agafar i ens en vam anar sense poder acomiadar-me de l'Ahmad.

Un cop vaig arribar a Catalunya, els nous pares es van presentar i em van explicar el que havia passat a Síria, per què estaven en guerra i què feia jo, a Catalunya.

Em vaig anar fent gran al seu costat, fins ara, que tinc deu anys. Vaig a 5è de primària a l'escola Taula Rodona. Tinc un munt d'amics, però trobo a faltar els pares, l'Asha, i l'Ahmad.

L'altre dia, vaig fer deu anys, i va venir l'Anna, la voluntària que em va ajudar a tenir nous pares, però no va venir sola. Venia amb un noi, i de seguida, quan el vaig veure, vaig reconèixe'l, era l'Ahmad.

Puc perdre't, però és impossible oblidar-te.